

Cizí žena.
A přece o tobě ví víc,
než ty sama.

NEŽ BUDE POZDĚ

A photograph of two women in light blue dresses standing on a balcony with an ornate metal railing. They are looking out at a dark, stormy sea under a heavy, cloudy sky. The scene is captured from behind them, emphasizing the vastness of the landscape.

JENNY BLACKHURST

Než bude pozdě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenny Blackhurst
Než bude pozdě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NEŽ BUDE POZDĚ

JENNY BLACKHURST

2021

Věnováno Kenovi. Chybíš nám víc, než je možné vyjádřit slovy.

PRVNÍ ČÁST

Nyní

S čím byste chtěla začít?

Cha.

Zdá se vám to legrační?

Přesně tohle jsem vždycky říkávala svým pacientům. Díky tomu získají při sezení pocit kontroly. Jenomže tady obě dvě víme, že tohle pod kontrolou nemám, ne?

A je pro vás ten pocit důležitý?

Vím, o co vám jde. Snažíte se mě ukolébat, abych se otevřela a svěřila vám svoje nejtemnější obavy. A pak mi řeknete, že jsem blázen. Cítím se jako blázen. Můžete si to zapsat.

Proč to tedy nevezmete od začátku, Karen? Jak jste se poprvé setkala s Jessicou Hamiltonovou.

To ale není začátek. Řekla bych, že tak začalo *tohle*, ale ten pravý začátek to není. Začalo to dávno před tím vším, dřív, než jsem potkala Beu, Eleanor a Michaela. Začalo to tím, co se stalo, když mi byly čtyři.

JENNY BLACKHURST

Chcete o tom mluvit? Co se vám stalo, když jste byla malá?

Ne. Nechci o tom mluvit a oni to ani nechtějí slyšet. Chtějí slyšet o tom, jak zemřela ona.

Pokračujte.

Nemůžete mě spravit.

Promiňte?

Tohle byla jedna z prvních vět, kterou mi Jessica Hamiltonová řekla, věta, kterou si stále dokola přehrávám v hlavě. Vzpomínám si, jak jsem si myslela, že se mýlí: spravovala jsem lidem životy celou dobu, to byla moje práce. Tenkrát jsem si ale vůbec neuvědomila, že v první řadě nikdy nechtěla, abych její život spravovala. Že o to jí vůbec nešlo. Tenkrát jsem to nevěděla, ale to ona přišla, aby spravila ten můj.

2

KAREN

25. října

Jedno sezení v Institutu Cecila Baxtera trvalo obvykle tři tisíce vteřin. Někteří pacienti ho celé vyplnili mlčením, což byla věc, která většinu začínajících psychiatrů běžně mátl – proč zaplatit sto padesát liber za to, že budete padesát minut jen mlčky sedět? To ovšem neplatilo pro doktorku Karen Browningovou, ta tomu rozuměla. Stejně jako rozuměla důvodu, proč úspěšní muži navštěvují prostitutky. Nešlo tady o peníze nebo o mlčení. Šlo o kontrolu.

Nenápadné zaklapání podpatků na dřevěné podlaze upozornilo Karen na přítomnost její sekretářky Molly přímo za dveřmi ordinace. *Naší sekretářky*, připomněla si – Molly pracovala pro všech šest juniorních psychiatrů ve druhém patře; jen ředitelé v posledním měli své vlastní asistentky. Ozvalo se tiché zaklepání. Karen si přetřela rty leskem, zastrčila tubičku zpátky do horní zásuvky a čekala, až Molly vstoupí. Všechny ordinace tady byly jako ze škatulky a Karen byla na tu svou obzvlášť pyšná jako na symbol všeho, čeho dosud dosáhla.

Jestli ono se správně neříká, že pýcha předchází pád.

Než toho rána vyrazila do práce, strávila hodinu pročítáním poznámek k nadcházejícímu případu, aby se toho o Jessice Hamiltonové dozvěděla co možná nejvíce dříve, než překročí práh její ordinace. Slečna Hamiltonová byla tento týden její jedinou novou

klientkou – všichni ostatní už ji navštěvovali delší dobu – jenže k dispozici o ní měla jen velmi málo informací, což ji doslova dohánělo k šílenství. Ať už měl úvodní zápis k jejímu případu na svědomí kdokoli, rozhodně nebyl při jeho přípravě ani zdaleka tak pečlivý, jak by byla ona sama. Muří noha na konci textu mohla patřit komukoli z ostatních a Karen si předsevzala, že na příští poradě tenhle problém musí co možná nejšetrněji nadnést.

Věk: 23

Anamnéza: nikdy v minulosti nebyla diagnostikována deprese ani generalizovaná úzkostná porucha. Neznámá rodinná anamnéza. V současnosti bez medikace. Bez lékařského doporučení.

Důvod návštěvy: úporné bolesti hlavy a iracionální kognitivní aktivita.

Z takových úvodních poznámek si, na rozdíl od všech svých ostatních případů, vůbec nedokázala o ženě, která měla za moment vkročit do její ordinace, udělat kloudný obrázek. Zřejmě bude dobře situovaná, soudě podle ceny, kterou si může dovolit zaplatit za padesát minut Karenina času. Karen sice měla na starost určité procento případů pro bono, ale zrovna Jessica Hamiltonová se objednala na vlastní žádost i na vlastní účet. Dokázala si nanejvýš představit, že přátelé ji oslovují Jess a rodina Jessico.

Ozvalo se druhé zaklepání, což bylo pro Molly neobvyklé. Když na dveřích Kareniny ordinace zrovna nevisela cedulka s nápisem „Probíhá sezení“, obvykle vstoupila rovnou. Karen vstala, uhladila si sáčko svého kostýmku a otevřela dveře. Za nimi však nenašla usměvavou tvář jejich asistentky, ale drobnou, bledou, stydlivě vypadající dívku s ruměncem ve tvářích.

Karen doufala, že její vlastní obličej neprozradil překvapení, ostatně by se velmi divila, kdyby tomu tak bylo. Osm let praxe v oboru psychiatrie ji naučilo ukrývat své emoce velmi hluboko a se svým okolím se o ně nedělit. Absolutní pokerová tvář.

Obrázek mladé atraktivní dívky z bohaté rodiny, který v ní jméno Jessicy Hamiltonové vyvolalo, nemohl být vzdálenější realitě, již

právě stanula tváří v tvář. Karen jí podala ruku na uvítanou a okamžitě si všimla neupravených, okousaných nehtů i mdlého stisku, který byl stejně nepřesvědčivý jako dívčin úsměv.

„Jessica?“ Očima přejela recepční halu, ale Molly nebyla nikde v dohledu. „Velmi se omlouvám. Obvykle tady bývá asistentka, která vás uvede. Pojdte dál.“ Pustila ženu dovnitř a v duchu spílala Molly za tak neobvyklý projev neprofesionality.

„Prosím, posadte se.“

Buď ji Jessica Hamiltonová neslyšela, nebo její pobídnutí ignorovala. Místo toho pomalu obešla pohovku a zamířila ke knihovně na vzdáleném konci ordinace. Zdálo se, že pečlivě zkoumá každý detail mahagonových regálů a knih vázaných v kůži, které sem byly vybrány spíše pro jejich estetickou hodnotu, než že by jejich přítomnost měla nějaký hlubší význam. Poprvé za velmi dlouhou dobu měla Karen pocit, že její ordinace je podrobována zevrubné prohlídce a shledávána nevyhovující.

„Neposadíte se, abychom mohly začít?“

Na okamžik si pomyslela, že ji Jessica bude ignorovat i tentokrát, ale ta se po chvíli přece jen usadila proti ní a mlčky vyčkávala, až Karen jejich sezení zahájí.

Jessica se nezdála vyloženě neatraktivní; kdyby neměla tak zarudlé tváře od venkovního chladu – nebo možná z nervozity – zřejmě by se o ní dokonce dalo říct, že je pěkná. Přirozeně vlnité vlasy jí padaly na ramena, ale jejich blond odstín působil až příliš tmavě, jako kdyby vlasy úplně ztratily barvu a proměnily se jen v beztvary šedivý závoj, jehož jedinou ambicí bylo nepřitahovat vůbec žádnou pozornost. Zdálo se, že nepřitahovat vůbec žádnou pozornost je snad Jessičiným záměrem.

„Jsem doktorka Karen Browningová. Nevím, jestli už jste dříve navštívila jiné psychiatry, ale tady si zakládáme zejména na tom, aby se naši klienti cítili dobře. Takže pokud mi chcete říkat Karen, nebo mi naopak Karen říkat nechcete, obojí je v pořádku. Stejně tak já bych vás ráda oslovovala Jessico, ale jestli vám více vyhovuje slečno, paní, nebo madam Hamiltonová, vůbec mi to nevadí.“

Zeširoka se na Jessicu usmála v naději, že ji tím alespoň částečně zbaví rozpaků. Dokázala soucítit se všemi svými pacienty; jejich

první návštěva tady musela být skličující – nutnost sdílet skryté obavy a mluvit o svých nedostacích s někým, kdo je poslouchá jen proto, že mu za to platí. To byl také jeden z důvodů, proč se snažila vypadat tak přístupně, jak jen bylo možné: žádné značkové kabelky, jaké vídala u některých ostatních psychiatriček, žádné přísně působící drdoly ani diamanty velikosti Blarney Stone – ovšem ne že by zrovna s tím posledním měla na výběr.

Jessica v reakci na její úvodní řeč přikývla, jako kdyby právě vyslechla skutečně hlubokomyslné sdělení, ale jak by si přála být oslovená, najevo nedala.

„Můžu vám nabídnout něco k pití?“

Téměř nepostřehnutelně zavrtěla hlavou. Karen vstala, nalila si do sklenice vodu z láhve v chladničce v rohu a posadila se zpátky na židli proti Jessice. Byla schválně o několik centimetrů nižší než pohovka pro pacienty, aby tak získali pocit převahy, který mnohým z nich v každodenním životě chyběl.

„Dobrá. Dočetla jsem se, že důvodem vaší návštěvy jsou úporné bolesti hlavy. Chtěla byste mi to nějak přiblížit?“

Jessica se Karen zadívala pevně do očí, což bylo nezvyklé, přinejmenším při úvodních sezeních. Měla svou ordinaci zařízenou jen střídmě, aby v ní pacienti nic nerozptylovalo a neodvádělo jejich pozornost – jen pohovka, stůl a dvě malé knihovny. Jedná fotografie, jinak žádné drobnosti ani dekorace, a velký obraz přístavní hráze nad zrcadlem uklidňující tyrkysově modré vodní hladiny. Přesto si vždycky nějak dokázali najít bod, na který upřeli svůj pohled raději než na ni. To však nebyl případ Jessicy Hamiltonové.

„Nemůžete mě spravit.“

Zlomyslný vyzývavý tón, který se do jejích slov vloudil, byl v takovém kontrastu s jejím dosavadním vystupováním, že Karen zaskočil daleko více než nezvyklá volba slov. Ale v průběhu své praxe už byla šokována aspoň tisíckrát a svoji schopnost nedat na sobě nic znát vypilovala k takové dokonalosti, že nehnula ani brvou.

„Myslíte si, že takhle to tady děláme, Jessico? Že se vás budu pokoušet spravovat?“

„A copak to není právě tak, doktorko Browningová? Nespravujete rozložené životy ubohých chudáčků, aby začaly být stejně dokonalé, jako je ten váš?“

Stále jí pevně hleděla do očí. Měla je modré, ale až příliš tmavé na to, aby na první pohled zaujaly, plné hnědých skvrnek, které jejich nezajímavost ještě umocňovaly. Všední, stejně jako zbytek jejího zevnějšku.

„Ne, Jessico, tak to opravdu není. Jsem tady jen proto, abych si poslechla, co máte na srdci, a pokusila se vám pomoci vyrovnat s vašimi problémy.“

„Poslouchat a pokusit se mi pomoci nezní zrovna dvakrát proaktivně. Proč by vám lidé platili tolik peněz za to, že tady sedíte a nadřete se asi jako cihlová zeď? Co je na vás tak zvláštního?“

Není to přece nic neobvyklého, že se pacienti chovají rozzlobeně a konfrontačně, připomínala si v duchu Karen, zatímco se snažila nebrat si zlobu, která z téhle dívky sálala, nijak osobně. Někdy byli lidé, kteří přišli na sezení, rozezlení na život jako takový, a někdy svoji zlost nasměrovali proti svému psychiatrovi. Jessica Hamiltonová se od nich nijak nelišila. Přesto ale měla právě ten pocit: že se liší.

„Často je jednodušší svěřit se s osobními problémy někomu, kdo nemá nic společného s naším životem. Cítíte se díky tomu méně odsuzovaná a zároveň máte bezpečné místo, kde můžete svoje problémy ventilovat. Nejsem tady proto, abych vás soudila, Jessico, stejně tak se nebudu pokoušet něco na vás spravovat. Nedíváme se na lidi jako na chudáčky a naším cílem není je opravit. Jestli si se mnou chcete promluvit, vynasnažím se porozumět tomu, jaké problémy vás trápí. Je něco, čím byste ráda začala?“

Viděla, jak si Jessica pomalu přebírá, co jí odpověděla, a téměř cítila její zklamání nad tím, že Karen nevystartovala do protiútku. Nemohla si pomoci, vrtalo jí hlavou, co si tahle dívka od terapie slibovala a proč by se sem v první řadě vůbec obtěžovala, když má na její povolání tak vyhraněný názor.

„Šoustám se ženatým mužem.“

Jestliže cílem její první věty bylo ji vyprovokovat, tahle ji rozhodně měla šokovat. Karen si už v duchu dělala poznámky. *Pacientka*

se snaží šokovat, aby vyvolala odsuzující reakci. Možná se pokouší zmírnit vlastní pocit viny. To se bude muset snažit daleko víc; Karen už mezi těmito zdmi slyšela mnohem horší doznání.

„A to je všechno, jen sex? Většina lidí by možná raději zvolila formulaci ‚vídám se‘ nebo ‚mám poměr‘.“

Jessičin výraz zůstal bez emocí, nečitelný. „Nejsem do něj zamilovaná. Nemělo by to smysl. Nejsem žádná husička, která by čekala, že kvůli ní odejde od manželky.“

Pacientka využívá popírání jako obranný mechanismus proti připuštění si svých citů. Znamka hlubšího problému?

„Chtěla byste mi pro začátek popsat, jak jste se vy dva seznámili?“

Být psychiatrem je náročné, ale Karen nikdy ani na okamžik o jiné profesi neuvažovala a za všechny ty roky praxe ani jedinkrát svého rozhodnutí nelitovala. Tak nějak přirozeně přistupovala ke svým klientům jako k raněným ptáčkům: vyvarovat se prudkých pohybů, udržovat neutrální tón hlasu, naslouchat, vést, ale nenutit. U některých lidí měla pocit, že jedno jediné špatné slovo by mohlo stačit k tomu, aby se vyplašili a pokusili se zmizet, protože by v ní spatřili spíše lovce než zachránce. Nejdříve psychiatra mohou považovat za nepřítele – hlavně v případech, kdy na terapii nepřišli z vlastní vůle.

Jessica na otázku nereagovala a s lokty položenými na stehnech se naklonila dopředu, aby zmenšila vzdálenost mezi nimi.

„Co podle vás člověka dělá dobrým nebo špatným?“ zeptala se tak tichým hlasem, že se Karen musela na své židli předklonit, aby ji slyšela. „Jen myšlenky? Nebo je to až chvíle, kdy doopravdy uděláte věci, na které myslíte? Nedostatek morálky? Empatie?“

„Dělají vám starosti věci, na které myslíte?“

Jessica se neznatelně ušklíbla a ten výraz její tuctovou tvář proměnil ve vyložení nehezkou. „To ani ne. Neodpověděla jste mi.“

„To je složitá otázka, Jessico, a nejsem si jistá, že mám dostatečnou kvalifikaci, abych ji mohla zodpovědět. Ale pokud si děláte starosti se svými myšlenkami, řekla bych, že už jen to, že jste přišla sem, abych vám s nimi pomohla, ukazuje, že jsou jen důsledkem vaší momentální situace a ne projevem nějaké vnitřní kognitivní poruchy.“

„To vždycky mluvíte jako učebnice?“

„Omlouvám se...“

„A vždycky se tak moc omlouváte?“

„Já...“

„Dobře, a co říká Freud o nevědomém ubližování ostatním?“

Karen cítila, jak jí hrud' sevřel letmý záchvěv nervozity. Nestávalo se jí často, že by nad sezením ztratila kontrolu, ale měla pocit, že tohle rozhodně začíná být kontraproduktivní. „Někomu jste nevědomky ublížila?“

„Kdo říká, že jsem mluvila o sobě?“

Karen téměř nepozorovaně vyděšeně šklubla rukou a okamžitě pomyslela na to, jestli si Jessica jejího znepokojení povšimla. Nemohla přece předvídat, jakou reakci svou otázkou způsobí. Náznak úsměvu, který se jí na okamžik mihl na rtech předtím, než se jejímu obličejí vrátil kamenný výraz, však naznačoval, že mohla.

„Nehody jsou právě takové, Jessico. Náhodné. Náš charakter je definován spíše způsobem, jakým se s důsledky svých činů vypořádáváme.“

„Můj otec měl odjakživa takový zvláštní pohled na nehody. Ne jen takové ty drobnosti, co se občas stávají, ale na opravdu špatné věci, kterým nezabráníme, protože si přestaneme dávat pozor. Říká, že nic na tomhle světě se nám neděje náhodou, že nehody prostě neexistují. Říká, že naše podvědomí si pod maskou bezděčnosti vždycky umí najít cestu, jak odhalit naše skutečné citění. Myslíte si, že to dává smysl, doktorko Browningová?“

Houstnoucí napětí je přitahovalo k sobě jako pevné lano, její nevinné otázky byly plné skrytých náznaků. Karen neříkala nic.

„Myslím, že můj otec by se vám líbil.“

Karenin mozek tápal, aby poskládal dohromady souvislou větu. Po učebnicových příkladech slov, která jí vířila v hlavě – otec, podvědomí – jí na mysl automaticky přicházely otázky, které ale najednou nedokázala zformulovat nahlas. Dřív, než stačila cokoli říct, promluvila Jessica znovu.

„Šlo o charitativní ples.“ Zírala na kousek nehtové kůžičky, který jí odstával vedle nehtu na palci, a třepící se kůže Karen přivedla k myšlence na úzkostnou poruchu. Nehty měla Jessica krátké, každý jiný – spíše okousané než opilované – a žádný lak.

Karen chvíli trvalo, než jí došlo, že Jessica odpovídá na její původní otázku. Její pacientce se zatím na tváři znovu usadila maska, se kterou k ní dorazila. Dopřála sama sobě pár vteřin, než se jí podařilo posbírat ztracenou rovnováhu a vrátit se do role psychiatřičky, aby mohla dál vést sezení, jako kdyby se posledních pár minut nikdy neodehrálo.

„Zapojujete se do charitativní činnosti?“

„Ani moc ne. Ale dostala jsem od známých volnou vstupenku. Seděl u baru a vypadal úplně stejně znuděně jako já. Zavtipkoval, že mi zaplatí, jen abych tam zůstala s ním, a já mu na to řekla, že nejsem žádná šlapka. To ho dost rozhodilo a okamžitě se začal omlouvat, že tak to nemyslel. Měl obavu, že mě urazil. Právě v tu chvíli jsem si všimla, jak je sexy.“

Vzhlédla od svých rukou a usmála se. Ne tím úšklebkem, který se jí na rtech mihl jen krátkou chvíli předtím, ale opravdovým úsměvem, jaký přináší nějaká příjemná vzpomínka. Neproměnil však její tvář tak, jak to úsměv u mnoha lidí umí. Pokud na její obyčejnosti bylo možné najít něco výjimečného, pak to byl zřejmě fakt, že ani úsměv ji nedokázal nijak rozzářit. To, jak s vámi lidé jednájí, se velmi odvíjí od vzhledu, a Karen si uměla moc dobře představit, proč právě tuhle dívku pozornost atraktivního muže naprosto uchvátila. „Byl ale spíš roztomilý, vůbec ne namyšlený a sebevědomý, jako někteří pohlední muži bývají.“

„Takovou zkušenost máte s muži?“

Nenechala se ze svého příběhu nijak vykojet, pokračovala, jako kdyby Karen vůbec nepromluvila. Popsala večer, kdy poznala svého ženatého milence, do nejmenšího detailu: vtipy, které jí říkal, způsob, jakým držel svou ruku položenou tak blízko u jejího kolene, že pokaždé, když se zasmála, dotkl se jejích saténových šatů. Ale jak vyprávění pokračovalo, řeč jejího těla se znovu změnila a vrátila se k postoji, který jí umožnil obrnit se proti té části vyprávění, která v ní vyvolávala negativní emoce.

Klasické poznávací znaky kognitivní disonance.

„A co se stalo pak, když ples skončil?“

Jessica si založila ruce na prsou. *Pacientce jsou tyto vzpomínky nepříjemné.* „Šli jsme spolu do jeho hotelového pokoje a šoustali tam.“

„A jaký jste z toho měla pocit?“ Karen dobře věděla, že je to klišé, a zrovna jedno z nejhorších. Málem se oklepala odporem pokaždé, když ho musela vyslovit. Mezi jejími kamarádkami se z toho stal věčný vtípek. Prvních dvanáct měsíců po tom, kdy se Karen svěřila své nejlepší kamarádce Bee, že se chce stát psychiatrickou, jí položila otázku *A jaký jsi z toho měla pocit?* alespoň jednou při každém jejich rozhovoru. Ale někdy – dobrá, docela často – to byla právě tahle konkrétní otázka, kterou bylo nezbytné položit. Protože to byla náplň její práce: dostat se k jádru klientových pocitů spojených s tím, co jí vypravoval. Stejně bývali většinu času tak ponořeni do svého vyprávění, že si ani nevšimli, jak otřepané to zní, téměř se zdálo, že takovou otázku zkrátka očekávají.

Jessica zvedla obočí, jako kdyby nemohla uvěřit, že Karen vyložila na stůl kartu pocitů už takhle brzy.

„Neudělala jsem se, jestli se ptáte na to. Bylo to fajn, možná trochu moc rychlé a nijak zvlášť romantické, žádná láska na první šoustání, ale bylo to dobré.“

Pacientka využívá humor a šokující obraty, aby se vyhnula otázkám sdělování pocitů. Karen nesnášela vulgárnosti. Cítila se trapně a nejistě. Domnívala se, že to pramení z doby, kdy chodila do školy, připomínalo jí to, že ona sama bývala vždycky ta hodná holčička, která měla strach používat vulgaritu, zatímco jiné, zajímavější děti svoji řeč okořenit sprostárnami neváhaly. Nebo ještě z dálnější doby. Mnohem dálnější.

„Podruhé to bylo lepší. Ani to netrvalo moc dlouho a přišlo potřetí a počtvrté. Teď se vidáme každý týden skoro denně. Nemusí pracovat přímo v kanceláři, prakticky u mě bydlí.“

„Nemáte strach, že to zjistí jeho manželka?“

Jessica se zamračila. „Chvíli jsem si myslela, že by mohla. Pořád jsem čekala, kdy mi zavolá, nebo se dokonce objeví u mě se slovy ‚Vím, co děláte. Vím, co jste udělala.‘ Ale je tak zaneprázdněná dětmi, že by si nevšimla, co se děje, ani kdybychom jí šoustali v autě, které zrovna řídí. Vůbec se nezajímá o to, co on dělá.“

„To vám říká?“

„Nemusí to ani říkat, je to jasné z ostatních věcí, které mi vypráví. Nemá na něj čas.“

„A vy máte.“

Jessica po ní střelila pohledem. „Co na tom vůbec záleží? Nechci po něm, aby ji opustil ani nic podobného. Jenom nechápu, jak je možné, že neví, co se děje s jejím vlastním manželem.“ Sklopila oči zpátky na nehty a ztišila hlas. „Dost o tom přemýšlím.“

A byly u toho. Netrvalo to ani tak dlouho, jak Karen předpokládala, než se dobraly jádra problému. Tohle byl pravý důvod Jessičiny návštěvy. Pokud na ni teď bude naléhat až příliš, mohla by zmařit všechno, co se jim za uplynulých čtyřicet minut podařilo. Ujišťovala samu sebe o tom, že Jessica je jen mladá žena, která se dostala do situace, kvůli níž svádí určitý vnitřní boj. Všechna vyzývavost z počátku sezení, pocit, že Jessica přišla proto, aby si s ní pohrávala – to byl jen výplod jejích vlastních strašáků, kteří se odráželi v nevinných filosofických otázkách její klientky. Byla o tom přesvědčená.

„O jeho manželce...“ Promluvila velmi tiše a klidně a nepatrně se k Jessice naklonila. Jessica místo odpovědi přikývla. Sice se na ni stále nepodívala, alespoň se už ale nemračila.

„Jak se sebou může nechat takhle zametat? Myslím tím, copak to ví a je jí to jedno? Nebo je prostě jen tak pitomá, že nevidí, co dělá? Koupil si jiný telefon, víte? Aby mi mohl psát a ona to nezjistila. Ona se stará o veškeré finance, ale on má svůj vlastní účet, o kterém ona neví. Jaký manžel má pocit, že musí dělat něco takového? Ten, který má za manželku takovou krávu a manipulátorku, že by od ní jinak neviděl ani korunu.“

Kterou by beztak utratil za sex s jinou ženou.

„Provedla jsem jí pár věcí, jen takových drobností. Trochu jsem jí zpřeházela poznámky v kalendáři, jen aby prošvihla pár schůzek. Měla jsem z toho dobrý pocit. Že ji ovládám.“

„Byla jste v domě jeho manželky?“

„Ano.“

Začalo hrozit, že znepokojení, které v ní za poslední půlhodinu nenápadně klíčilo, ji co nevidět bude dusit.

„Jessico, obávám se, že se vás budu muset zeptat na jednu věc. Je to moje profesní odpovědnost a neodvedla bych svou práci dobře, kdybych to neudělala. Rozumíte?“

Jessica přikývla.

NEŽ BUDE POZDĚ

„Máte pocit, že hrozí nebezpečí, že vaše chování může eskalovat? Že to, jak o té ženě smýšlíte, by mohlo vyústit v jednání, které by se vymklo vaší kontrole?“

„Ne.“ Pomalu zavrtěla hlavou. „Nic takového. Jsem z ní znechucená a nenávidím ji, ale nejsem žádná zrůda.“

3

BEA

„Dobrý den. Jmenuji se Eleanor a mým kandidátem na vítěze posraného pátku je...“ Eleanor se odmlčela pro maximálně dramatický efekt, v tom byla dobrá už od dob, kdy bývaly malé holky, „historka o tom, jak jsem dneska musela vyměnit minimálně šestnáct plen a jednu z nich se mi povedlo upustit si na nohu. Posraný den úplně doslova.“

Bea ani Karen nedokázaly potlačit výbuch smíchu, který okamžitě rezonoval po celé kavárničce. Bea si všimla, že několik lidí vzhledlo od svých novin a změřilo si je, jako by byly příliš hlučné pubertářky v knihovně. Odolala nutkání vypláznout na ně jazyk. Jak jí Karen pravidelně každý týden připomínala, byly už dávno dospělé, ačkoliv pokaždé, když se spolu sešly, se zdálo, že se posledních patnáct let rozplynulo a ony se ocitly zpátky pod Eleanořinou patrovou postelí s láhví laciného vína.

Eleanor se zaškaredila a lokla si svého pití.

„Jen se smějte, vy mrchy. Vy jste nemusely pucovat hovna z nových, tak praktických polobotek bez podpatku, že bych se z nich udělala. Fajn. Předávám slovo Karen.“

Karen vzala svůj hrnek a pozvedla ho směrem k ostatním, ale Bea zaregistrovala, jak přitom zaváhala. Byla to jen setina vteřiny, většina lidí by si toho ani nevšimla, jenže většina lidí nezná své

přátele už od školky. „Je mi potěšením být tady s vámi v tohle kouzelné páteční odpoledne. Díky za slovo, Eleanor. Můj posraný pátek završuje týden, kdy jsem měla tolik práce, že jsem prošvihla zubaře a navíc ještě přednášku předního psychiatra, na kterou jsem se těšila celé měsíce. Očividně jsem si obojí zapomněla poznamenat do kalendáře.“

Bea a Eleanor teatrálně zaúpěly a Eleanor si položila hlavu na paži opřenou o stůl. „Proboha, Karen Browningová, mohla sis aspoň něco vymyslet, když už je tvůj život až takhle podělaně ukázkový *Domek na prérii*,“ zamumlala si do rukávu. Vzhledla. „Poslední dobou jsem prošvihla tolik návštěv u lékaře, že si kvůli nám už určitě přidali číslo sociálky do rychlého vytáčení. Beo, jsi na řadě. A ať je to horší než hovno na botě. Nejsem si jistá, jestli bych zvládla tuhle soutěž vyhrát už třetí týden po sobě.“

Bea si až po okraj naplnila skleničku džusem ze džbánku stojícího na křiklavě červeno-bílém ubrusu a nadechla se.

„Ahoj všichni. Já jsem Bea.“

„Ahoj Beo,“ odpověděly druhé dvě naráz. Bea pozvedla sklenici a kývla směrem k Eleanor, která dychtivě vyčkávala.

„Ráda bych poděkovala Eleanor za slovo. Kandidátem mého posraného pátku je, že jsem zapomněla...“ V tu ránu se zarazila, protože si uvědomila, že to, co zapomněla, nesmí říct nahlas před Karen. Nenechala se rozhodit a pohotově si připomenula svoje odpoledne v práci. „Zapomněla jsem jednoho z našich předních klientů zapsat do manažerského semináře a dostala jsem přímo královský pojeb od svého debilního šéfa, který před celou kanceláří prohlásil, že jsem naprosto neschopná.“

„To je blb,“ zamumlala Eleanor a natáhla se, aby Beu pohladila po rameni, zatímco palcem druhé ruky rolovala dolů textovou zprávou, kterou právě dostala. „Proboha to ne, Noah pořád ještě vyspává. Večer mi neusne, jestli ho máma nechá prochrápat celý den.“

Bea v tu chvíli pocítila bodnutí zlosti, ale Eleanor se v poslední vteřině vzb chopila a pustila telefon zpátky do rozšklebeného jícnu své přeplněné kabelky.

„Ale co bych si s ním teď lámala hlavu.“

Když Eleanor vzala Bea za paži, ve které nedržela džus, nemohla si nevšimnout zbytků popisovače na hřbetě její ruky, stín upomínky nebo možná telefonního čísla, které devadesátivteřinová sprcha nezvládla spláchnout. Telefon jí pod stolem zabzučel znovu, ale Bea jí musela přičíst k dobru, že tentokrát se po něm ani nepodívala.

„Přesně to samé mi řekla i Fran,“ zašklebila se Bea. „Jen o chloupěk peprněji.“

Karen zvedla obočí. „Není trochu pozdě na to, aby tě velká ségra teď začala zkoušet tahat z bryndy?“

„Ale no tak, nech ji být, Karen,“ prohlásila Bea přátelsky. „Fran mi vždycky kryla záda. To jen ty jsi to nikdy pořádně neviděla. Nakonec je skvělé mít sestru, se kterou můžu mluvit. Víš, že nad pouto mezi sestrami není.“ Vyděšeně si zakryla ústa rukou, když si vzpomněla, co se stalo sestře, kterou Karen kdysi dávno mívala. „Do háje, nezlob se, zlato.“

Karen se usmála, ale ústa měla přitom sevřená do tak tenké čárky, že to vypadalo spíš jako úšklebek. „To nic, nemusíš se omlouvat za to, že máš ráda svou sestru. A jsem ráda, že už s Fran vycházíte lépe, vážně.“

Tentokrát se usmála skutečným úsměvem a pozvedla svůj hrnek. „Dobře, tenhle týden tedy znovu vítězí Eleanor. Na tvůj posraný život.“

Bea ji následovala, zvedla hrnek nad stolem a přitukla si s Karen. Eleanor pozvedla svůj a povzdechla si. „Na můj posraný život.“

„No a tahle máma z fitka říká pracující mámě ‚To snad ne, jsem překvapená, že zrovna vy máte čas na...‘,“ zmlkla a podívala se z Bey na Karen a zase zpátky. „Proboha, já jsem tak strašně nudná, že jo?“ Schovala si obličej do dlaní. „Jestli chcete, klidně utečte. Otočím se na druhou stranu a vy se rychle odplížíte.“

Bea se zasmála. „Ne, vážně, opravdu mě zajímalo, co řekla máma z fitka té druhé... veganské mámě?“

Eleanor zaúpěla. „Dobře, dobře. Ale uvědomte si, že tahle čtvrt hodinka rozhovoru s kýmkoliv dospělým během vyzvedávání dětí ze školy je jediný sociální kontakt, co za celý den mám. Nevysedávám si v kanceláři a nedrbu o tom, kdo komu ukradl krutí sendvič,

ani se neštourám nikomu v hlavě. Rozhádané matky jsou to jediné, co mi zbylo.“

„Přemýšlela jsi už o tom, kdy se vrátíš zpátky do práce?“ Bea zaregistrovala sklíčený výraz v kamarádkčině tváři a okamžitě zalitovala, že tuhle otázku položila.

„Adam si myslí, že bych si měla dát na nějakou dobu pauzu. Aspoň než půjde Noah do školy. Jak taky jinak při těch pálkách za hlídání. Taky si myslí, že by bylo dobré, abych strávila s kluky co nejvíce času, dokud jsou malí. Na druhou stranu, ne že bychom si nemohli dovolit žít jen z jeho příjmu.“

„A co si myslíš ty?“ jemně ji natukla Karen. Eleanor si znovu povzdechla.

„Já si myslím, že v první řadě nechci, aby se ze mě stala nějaká zbohatlická kráva, která bude bědovat nad tím, že si může dovolit sama vychovávat vlastní děti, když je kolem tolik matek, kterým nic jiného než vrátit se do práce ani nezbývá. A které by vraždily pro to, aby se mnou mohly měnit.“

„Faaajjn,“ odpověděla Bea a zabodla vidličku do mrkvového koláče, který nechala na talířku Karen. „Ale co si opravdu myslíš, když je tvým kamarádkám fuk, jestli jsi nebo nejsi zbohatlická kráva?“

„Myslím, že se brzy zblázním, jestli nezačnu dělat něco, abych se zase začala cítit aspoň trochu sama sebou. Jsem až moc sobecká na to, abych veškerý svůj volný čas trávila jako něčí máma nebo něčí manželka.“

„Můžeš začít podnikat,“ navrhla Karen. „Tak bys mohla být máma a ještě superžena-podnikatelka. Noah by na několik dnů v týdnu mohl jít do školky – interakce s ostatními prťaty by pro něj byla jedinečnou výhodou – a ty bys mohla pracovat na internetu. Znam nějaké lidi, se kterými bych tě mohla zkontaktovat. Vím, že spousta matek to dělá stejně.“

Eleanor chvíli vypadala, jako kdyby si tu myšlenku v hlavě převalovala sem a tam, šťouchala do ní a hledala v ní díry.

„Já nevím,“ prohlásila nakonec, ale za jejími slovy si Bea všimla jiskřičky zájmu, jaký u Eleanor od doby, kdy ze své práce v reklamce odešla na mateřskou, neslyšela. „Chci tím říct, že u Freshe mám docela stálou klientskou základnu. A tohle by znamenalo začít

od nuly. Bylo by to plno práce... Musím to promyslet. Zní to ovšem líp než vrátit se do staré práce a odstříkávat mléko na záchodcích pro vozíčkáře.“

„Myslela jsem, žeš už s kojením skoro sekla?“

„Skoro jsem sekla, ale ty zkurvený kozy – promiň Karen – jsou pořád plný. Každé ráno se budím v kaluži mléka.“

Bea ohrnula nos. „Fuj.“

„No tak, Beo, jednou... až budeš mít děti...“

Bea se teatrálně oklepala. „Ježiši, já přece nemůžu mít děti. Kdyby nic jiného, tak můj gauč má krémový potah.“

Eleanor se zasmála. „Ale budeš. Víš, že budeš. Znáám jednu ženskou, která...“

„Eleanor,“ přerušila ji Bea. „Vážně, jestli mi ještě jednou budeš vyprávět o kolegyni Moiře, která měla svoje první dítě ve dvaactyřiceti, tak se tady na místě pobliju.“

Eleanor se ve tváři krátce mihl dotčený výraz, ale pak se zešíroka usmála. „To si teda piš, že měla! Takže nikdy není pozdě.“

„To určitě. Popravdě si tak říkám, že se na to vrhnu rovnou. Hned s příštím týpkem, se kterým se vyspím. Nejdřív mu dám vyplnit dotazník o jeho rodinné anamnéze. Víš, takový ten, co dostáváš u doktora. „Nezlobte se, pane, ale ještě než si sundáte ty trenýrky, mohl byste mi prosím říct, jestli někdo ve vaší rodině neměl potíže se srdcem? Neměl? Tak to je skvělé! A teď, jestli jste připravený, mohl byste laskavě zastrčit svoje péro tady do té zkumavky?““ Předvedla, že krouží imaginární zkumavkou, kterou drží mezi prsty.

„Beo, ty sprostáčko,“ Karen zavrtěla hlavou. „Když už o tom mluvíme, jak vlastně válčíš na milostné frontě?“

„Účet,“ zvolala Bea a s předstíraným zoufalstvím se otočila po servírce. „Můžeme dostat účet, *prosím*.“

Jako jediná nezadaná z jejich trojice byla Bea nucena ostatním barvitě líčit svůj milostný život a její kamarádky hltaly každé slovo a připomínaly si jejím prostřednictvím doby, kdy ony samy zažívaly svá první rande. Nevěděly ale, a nikdy se ani neměly dozvědět, že to všechno bylo jen chvástání, lži a výmysly pro ně, aby si s jejím životem nemusely dělat starosti. Bea s nikým nechodila už dlouhá léta

a těch několik málo schůzek, které si domluvila, bylo jen proto, aby jí Karen dala pokoj. Žádnou skutečnou šanci jim nedávala.

Zatímco čekaly, až jim zmatená servírka donese účet, Karen se k ní otočila.

„Koukni, ten kluk z projektu na rozjezd podnikání, kterého znám, zrovna s nikým nechodí...“

Bea teatrálně zaskučela. „Prosím, Karen, už žádná rande naslepo! Mám tě ráda, ale ti týpci, které ses mi vždycky snažila dohodit, byli... no, řekněme, že jsem mezi nimi svého prince na bílém koni nenašla.“

Karen se usmála. „Já vím, Chris byl tak trochu morous a Sean...“

„Zase absolutní hovado na entou,“ dokončila za ni Bea. „Vážně, Karen, jak můžou takoví chlapi dělat psychiatri, když jsou sami jako z podělané učebnice od Freuda, to teda nepochopím.“

„Tenhle není takový,“ protestovala Karen. „A není ani psychiatr. Pracuje v IT.“

„No do prdele práce – a to má být nějaká výhoda?“

Eleanor se zasmála. „Nebud' tak vybírává, Beo. Kdyby stál za houby v posteli, můžeš si od něj aspoň nechat vyladit ten svůj prehistorický dvacetiletý notebook.“

„Ty mrcho,“ Bea se na Karen zašklebila. „Dobře, dej mu moje číslo. Ale běda, jestli to bude druhý Sean.“

„Slibuju, že ne. Ale není se ani čemu divit, že nemůžeš najít pořádného chlapa, když mluvíš jako dlaždič. Měla by ses aspoň pokusit vyjadřovat jako dáma.“

„Klamavá reklama.“ Bea ukázala na Eleanor. „Není to náhodou nelegální, Els?“

Servírka dorazila s účtem a Karen jí jako vždycky podala svou kartu. Bea střítila rozmrzelým pohledem po Eleanor, ale ta téměř nepostřehnutelně zavrtěla hlavou. Obě se už nesčetněkrát pokoušely platit, ale nakonec se ukázalo, že nejjednodušší je nechat prostě zaplatit Karen.

„Budu muset vystřelit zpátky do práce,“ řekla Karen. „Mám dnes odpoledne pacienta a potřebuju odejít hned po sezení. Michael bude o víkendu pryč a chci se s ním vidět, ještě než odjede.“

„Kam vyráží?“

Karen protáhla obličej. „Do Doncasteru, myslím. Mám vás ráda, holky.“

Vzala si od servírky zpátky kartu a obě kamarádky ji na rozloučenou objaly.

„Taky bych měla běžet.“ Eleanor předstírala, že se dívá na hodinky, ale Bee bylo jasné, že už je celá na trnách, aby se vrátila domů za synem. „Hodně štěstí v práci. Zavolej mi, kdyby sis o tom chtěla promluvit.“

Bea se zašklebila. „Díky, zlato. Zavolám. Pozdravuj doma Tydlitka a Tydlitáka.“

Eleanor se usmála. „Vyřídím Tobymu a Noahovi, že jejich senilní a staromódní tetička Bea je zdravá. Nebudou mít ani ponětí, kdo jsou Tydlitek a Tydliták.“

„Co se ty děti dneska ve škole učí? Mrk, mrk.“

„Věřím, že se nakonec jednoho krásného dne naučíš mrkat. A taky být vtipná.“

„Dobře, ty kozo. Platí, že se můžu s těmi pasovými formuláři zastavit, až půjdu večer z fitky?“

„Ale ne, když chodí spát, Beo. Vždycky se objevíš akorát ve chvíli, kdy je ukládám, a Toby začne šilet.“

„Ne, když chodí spát, slibuju.“

4

KAREN

Napětí kolem stolu by se dalo krájet, ale důvodem nebyl strach z toho, jaké informace se dozvědí. Špatné zprávy se tady nikdy nesdělovaly před celým týmem, to nebylo zvykem, naopak se tlumočily pěkně tiše za zavřenými dveřmi, tak nenápadně, jak to jenom bylo možné: žádný humbuk, žádný problém. Ne, všichni ostatní juniorní psychiatři, šest včetně Karen, byli jako na trní ze stejného důvodu jako i ona sama už od chvíle, kdy se tady ve velké zasedací místnosti shromáždili. Netrpělivě pohupovala nohou a každou chvíli zabloudila pohledem ke dveřím.

Byl pátek a všichni doufali, že odejdou domů brzy, aby si co možná nejvíce prodloužili víkend. Michael dnes odjížděl a ona si už zoufale přála vypadnout, aby ho zastihla doma, ještě než vyrazí. Každý víkend odloučení prožívala tak, jako by nebylo jisté, jestli se k ní ještě vrátí. Ve skutečnosti se pokaždé, když se loučila s někým, koho milovala, chovala, jako kdyby to bylo naposledy, co ho vidí. Jestli se s ním dnes nerozloučí, celý víkend se bude mučit myšlenkou, že se mu může něco stát a její poslední slova pro něj budou: „Hele, mohl bys dneska vyhodit popelnici ven ještě před devátou?“

Po chvíli, která trvala jako celá věčnost, se dveře zasedací místnosti otevřely a dovnitř vstoupili dva ze seniorních partnerů, Robert a Jonathan. Oba okázale ignorovali fakt, že už je konec týdne

a jejich zaměstnanci působí spíš jako skupinka rozmrzelých pubertáků po škole.

„Díky všem, že jste přišli.“ Jonathan se rozhlédl kolem stolu a jeho pohled padl na Karen, která už měla na sobě kabát. „Karen, vydržíš tady s námi ještě?“

Tváře jí zahořely rozpakami, že zrovna ji musel oslovit zvlášť, ale rozhodně se nehodlala stydět. Odjakživa měla pocit, že ji Jonathan nemá dvakrát v oblibě; byl to sexistický bastard a jeho kritické poznámky mířily výhradně na ni nebo na její jedinou kolegyni, druhou mladou psychiatricku.

„Nemám nic, co by nemohlo počkat, než to tady vyřídíme,“ odpověděla a pohlédla mu zpříma do očí. Podezírala Jonathana, že netrpělivě čeká na to, aby už konečně otěhotněla a dítě přepnulo vypínač v jejím mozku ze ženy kariéristky na ženu matku. Prozatím však byla své práci daleko oddanější než kterýkoliv z jejích mužských kolegů. To byl fakt, který nemohl nijak zpochybnit, jejímu nasazení se zkrátka nedalo nic vytknout. Chudák Jonathan netušil, že Karen mít děti nikdy nebude. Čas od času se jí zmocňovalo silné pokušení mu to prozradit a zničit tak jeho sen o tom, jak jednoho dne vyklidí pole, nasedne do rodinného kombíku a odfrčí z práce přímo za plotnu. Jenže kdyby mu to chtěla říct, musela by zároveň přiznat i důvod, a to udělat nemohla.

Robert, který mezi nimi vycítil napětí, si odkašlal. „Dobrá, nezdržíme vás tady dlouho. Důvod, proč jsme si sem všechny sezvali, je ten, že v létě, jak všichni víte, nám do penze odchází Ken Williams.“

„Jak všichni víte“ bylo hodně mírně řečeno. Pomyšlení na to, že Ken odchází do penze, měl plnou hlavu úplně každý už od okamžiku, kdy jim svůj plán před dvěma měsíci oznámil. Vidina jeho blížícího se odchodu jim v ordinaci denně nahlížela přes rameno, sledovala je při každém jejich sezení a našeptávala jim do ucha, jak by měli vyplňovat svoji dokumentaci. Poznámky začaly být rázem zevrubnější a recepty i doporučení létaly vzduchem jako špunty od šampaňského na večírku Playboye. Kenův odchod měl uvolnit místo ve vedení v horním patře, a to každý z nich přímo zoufale toužil zaplnit.

Karen měla jasnou představu o tom, kdo bude oním šťastným, a že volba padla zrovna na něj, jí připadalo jako ucpat díru hnojem. A z výrazu, který se mu usídlil ve tváři, zatímco čekal s ostatními u stolu, se dalo usoudit, že i on svoje povýšení očekává. Travis Yapp byl ztělesněním všech vulgarit, jaké kdy Bea vyslovila nahlas. Jak by asi znělo to nejtrefnější pojmenování pro někoho, kdo si na svůj věk až nechutně geluje vlasy a o svém autě pořád mluví v ženském rodě? Umínila si, že se na to příště musí Bey zeptat.

Karen věděla, že Robert nemá Travise rád, ale také věděla, že Travis se už dlouho snaží udělat dojem na ty správné lidi a mluví a chová se přesně tak, jak se od něj očekává. Karen byla rozladěná, když si uvědomila, že ona nic takového zjevně nedělá. Byla si vědoma toho, že vždycky nejednala tak diplomaticky, jak by mohla, nebyla tím typem vlezdoprdelky, jakým by měla být, ale vždycky doufala, že až jednou dojde na lámání chleba, Robert se postaví za ni. Ale tentokrát to nestačilo, jak jí oznámil, když dodával, jako kdyby ji právě odsuzoval k doživotnímu údelu juniorního psychiatra: „Stejně bys v horním patře nebyla spokojená. Je tam až moc jednání a málo práce s klienty. Umřela bys nudou.“ Také prohlásil, že Travis je přesně tím ležérním typem vyjednávače, jakého nahoře potřebují. „A jaké světlo to vrhá na vás ostatní?“ chtěla se zeptat, ale byl přece jen stále jejím šéfem a navíc by na sobě nerada dala znát, jak moc ji mrzí, že jí volnou pozici nenabídnou.

Jonathan jim teď cosi přednášel - dlouhou a obsáhlou řeč o tom, kolik let zkušeností jim s Kenem odejde a jak moc se od svého staršího kolegy naučil. Karen se musela nejspíš mračit nedočkavostí, kdy už budou mít Travisovo povýšení za sebou, protože Robert se na ni zadíval a nehlasně jí naznačil „Všechno v pořádku“.

Sklopila oči a jeho zájem ignorovala. Věděla, že je to dětinské, ale celá tahle šaráda ji stresovala a rozčilovala čím dál tím víc. Sice tam musela sedět a chystat se Yappovi gratulovat, usmívat se a kývat, že on je pro tu pozici tím nejlepším, ale rozhodně nemusela nic ulehčovat Robertovi a předstírat, že si o něm nemyslí, že je zbabělec. Když studovala, nikdy v onen příslovečný strop bránící povyšování žen nevěřila, ale poměrně jasné pochybnosti, které o jeho existenci vždycky mívala, najednou začínaly brát za své.

„... a proto jsme nadšeni, že můžeme mezi námi jako novou členku seniorního konzultantského týmu přivítat Karen. Co na to říkáš, Karen?“

Karen lehce zavrtěla hlavou přesvědčená o tom, že se přeslechla. „Promiň mi, cože?“

Robert se rozesmál a tím jí zabránil upadnout do rozpaků, zatímco zbytek týmu překvapeně studoval reakce ostatních. Bylo zřejmé, že také oni očekávali, že povýšen dnes bude Travis.

„No, řekl bych, že šok a nedůvěra jsou stejně dobrá reakce jako kterákoliv jiná,“ zašklebil se Robert. „Jsem si jistý, že se ke mně všichni připojí s blahopřáním Karen. Samozřejmě za předpokladu, že o tu pozici stojí.“

Karen se dala bleskově dohromady, usmála se a mile přikývla. „Samozřejmě. Jsem nadšená a poctěná. Moc vám oběma děkuji za takovou důvěru. Doufám, že nezklamu vaše očekávání.“

Všichni její kolegové se vzpamatovali stejně rychle jako ona a nikdo lépe než samotný Travis Yapp, který nasadil ten nejširší a nejzářivější úsměv, doslova jako z reklamy, a ruku s neviditelnou sklenkou pozvedl k neviditelnému přípitku. „Gratuluju ti, Karen – musí být povznášející vidět, že všechna tvá dřina se vyplatila.“

„Gratuluju ti, Karen – musí být povznášející vidět, že všechna tvá dřina se vyplatila,“ napodobila ho Karen výsměšně dětinským hlasem. „Takový... takový...“ Hledala nějaké vhodné slovo a hned si vzpomněla, jak kreativní užití slovní zásoby jim předvedla Bea jen o několik hodin dříve. „Takový hovado na entou.“

Robert bezděčně vyprskl smíchy tak upřímným způsobem, že si Karen nemohla pomoci a i přes svůj vztek se usmála také.

„Nechápu, čemu se směješ,“ pokárala ho, zatímco se její zlost pomalu rozplývala. „Je ti snad jasné, že tím naznačoval, že jsem se s tebou kvůli tomu povýšení vyspala?“

„To jsou Základy sexismu, kapitola 101 – pokud je povýšen muž, je to za jeho pracovní zásluhy; a pokud žena, je to proto, že spala se svým šéfem. Tohle se učí už na první hodině kurzu ‚Jak je důležité mít péro‘.“

„Hmm, jsme to ale feministi, není-liž pravda?“ Karen se podívala na hodinky. „Opravdu už musím vyrazit. Jen jsem tě ještě chtěla pozdravit a poděkovat ti za tuhle příležitost. Nezklamu tě.“

„Já vím, že ne,“ usmál se Robert. „Vítejte na startu kariéry snů, doktorko Browningová.“

Karen scházela ze schodů budovy Institutu Cecila Baxtera a v hlavě jí vířily tisíce myšlenek. Partner. Všechno, pro co kdy tak tvrdě pracovala, všechno, co si kdy přála, měla teď přímo na dosah ruky. Možná nebude mít rodinu, o jaké ještě jako dítě snila, alespoň jí to ale vykompenzuje skvělá kariéra – její životní rozhodnutí nakonec přece jen ponesou ovoce.

Cestou k autu se rozhlédla na obě strany ulice, aby ji mohla bezpečně přejít, ale to, co uviděla, ji donutilo zamrznout na místě přímo na kraji chodníku. Ani ne sto metrů napravo od ní stál u kraje odstavený stříbrný fiat, jehož řidič jako by na někoho čekal. A ačkoliv od jejich ranního sezení už uplynuly dlouhé hodiny, z místa za volantem její odchod z kancelářské budovy mlčky sledovala její nová pacientka, Jessica Hamiltonová.

5

KAREN

„Konečně!“ Posledních snad pět minut se hrabala v kabelce a pátrala po klíčích. Jakmile je konečně ucítila v ruce a vytáhla je ven, vypadl s nimi také pomačkaný kousek bílého papíru, který přistál na prahu. Zvedla ho ze země, vstoupila a odhodila kabelku do předsíně.

„Haló? Michael?“ Odolala nutkání zakřičet: „Zlato, jsem doma!“, ale stejně by to nikdo neslyšel. Michael tam nebyl. I když dům byl její – tedy spíše banky – on měl svůj vlastní klíč a během pracovního týdne, který tam trávili spolu, považoval tohle místo za svůj domov. Nebyli jako ostatní páry, které Karen znala a které spolu neustále všechno řešily, a i když jí to někdy připadalo těžké, fungovalo jim to. Většinou. Nesnášela, že musí pravou povahu jejich vztahu před ostatními tajit, ale prozradit lidem ve svém okolí, kam Michael doopravdy odjíždí na svoje „pracovní“ víkendy, zkrátka nebylo možné.

Loudala se do obývacího pokoje a cestou rozbalovala pomačkaný kousek papíru. Na jeho horním okraji bylo vytištěné veselé žluté logo. Logo její staré školy, stejné, do které teď chodil Toby. Pod logem byla velkými písmeny psaná slova „Zůstaňme v kontaktu“. Šlo o jakýsi zpravodaj popisující, co už děti v uplynulém čtvrtletí zvládly. Karen ho zastrčila do televizního stolku, aniž se obtěžovala číst zbytek.